

יוצא לאור ע"י - יגדיל תורה - מבצע תורה

קובץ לימוד י"ג ניסן

כולל:

הוראות רבינו • פרק משניות
חסידות • נגלה

— ENGLISH SELECTIONS —

ויש לעורר גם אודות לימוד תורתו של בעל ההילולא ביום ההילולא – "דבר בעתו מה טוב" –
הן בנגלה דתורה, בהספרים שנקרא על שמים, "צמח-צדק", והן ובמיוחד בפנימיות התורה...
ועד"ז בקשר ובשייכות ליום הולדתו של הרמב"ם למחרתו – יש לעורר ע"ד לימוד הרמב"ם,
החל מהשיעורים היומיים.

ומה טוב – צירוף שניהם יחדיו – לימוד פירושי הרמב"ם כפי שנתבאר בחידושי הצמח-צדק,
כולל גם הביאורים בפנימיות התורה בהענינים שבהתחלת ספרו של הרמב"ם: "לידע שיש
שם מצוי ראשון כו' וכל הנמצאים כו' לא נמצאו אלא מאמתת המצאו"...

ויש להתחיל בזה בהתחלת המעט-לעת, תיכף וסמוך לתפלת ערבית – ובלשון חז"ל "מבית
הכנסת לבית המדרש",

ובפרט שבתפלת ערבית עצמה (ולפני שמונה עשרה) קורין שמע (ובהקדמת ברכות ק"ש,
שתים לפני' ושתים לאחרי'), שע"ז מקיימים גם מצות תלמוד תורה, "ודברת במ".

(ליל י"ג ניסן תנש"א, תו"מ ח"ג ע' 48)

383 Kingston Ave. Room 188 | 347-223-5943

info@yagdiltorah.org | www.YagdilTorah.org

העתקת הדברים היא ברשות מיוחדת מהוצאת ספרים קה"ת

נגלה

חידושים ברמב"ם הלכות תלמוד תורה (פסקי דינים של"ט, א)

הוראות רבינו בקשר עם י"ג ניסן

עשיית כלי מעין האור - לימוד תורתו

ידוע ומבואר בכ"מ שכדי לפעול המשכת אור זקוקים ל"כלי" שהוא מעין האור שרוצים להמשיך.

ולכן, כאשר מדובר אודות המשכת האור והגילוי הקשור עם יום ההילולא של אדמו"ר הצ"צ - ההמשכה והגילוי ד"כל עמל האדם שעמלה נפשו בחייו", באופן ד"פועל ישועות בקרב הארץ",

..צריכים לקשר זאת - לכל לראש - עם תורתו של בעל ההילולא,

קשר מיוחד עם בעל ההילולא - ע"י לימוד תורתו

כמובן בפשוטות שע"י לימוד תורתו נפעל קשר מיוחד עם בעל ההילולא - ע"ד מארז"ל בפירוש תיבת "אנכי" - "אנא נפשי כתבתי יהבית", היינו, שהקב"ה הכניס את עצמותו (כביכול) בתורה, וכן הוא בנוגע לתורתו של אדמו"ר הצ"צ, שבה הכניס את עצמותו כו' - שהרי "צדיקים (ועאכו"כ נשיאי ישראל) דומין לבוראם".

[וטעם הדבר - מכיון שהאדם מתאחד עם התורה שלומד, עד שנעשה מציאות אחת עם התורה, ע"ד לשון הגמרא (קידושין לב, סע"א) שכאשר לימוד התורה הוא כדבעי אזי נעשית התורה שלו - "תורה דילי היא, דכתיב ובתורתו יגהה יומם ולילה", ועד כדי כך - ש"רב שמחל על כבודו כבודו מחול", כי אע"פ שמדובר אודות כבוד התורה, ביכלתו למחול על כבוד זה, מכיון שזוהי מציאותו...]

להוסיף בלימוד תורת הצ"צ, ובכל התורה

בנוגע לפועל:

בעמדנו ביום ההילולא של אדמו"ר הצ"צ - צריך כאו"א לקבל על עצמו להוסיף בלימוד תורתו של בעל ההילולא,

[כולל - הוספה בלימוד התורה בכלל, שהרי כל חלקי ועניני התורה שייכים זה לזה וקשורים זה בזה, ובלשון הכתוב: "תורה אחת", והרי "אין מקרא יוצא מידי פשוטו", היינו, שכל חלקי התורה, תושב"כ ותושבע"פ, כולל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש - הרי הם "תורה אחת". ולכן אמרו חז"ל . . "הוא עמל במקום זה ותורתו עומלת לו במקום אחר", וכפי שרואים במוחש - "מעשה רב" - שידיעה נוספת בענין מסויים בתורה, פועלת הוספה (כאשר מתבוננים בזה כדבעי) בכל שאר חלקי התורה, מכיון שכל חלקי התורה קשורים זה בזה - "תורה אחת"].

וכן להוסיף בכללות ההליכה בדרכיו ואורחותיו של בעל ההילולא, החל מהענין דגמילות חסדים.

(ליל י"ג ניסן תשמ"ג - תו"מ ח"ג עמ' 1273 ואילך)

פ"א ה"א נשים ועבדים וקטנים פטורים מת"ת.

משנה פ"ק דקדושין (דף כ"ט ע"א) כל מצות הבן על האב אנשים חייבים ונשים פטורות ומפרש רב יהודה בגמ' דהכי קאמר כל מצות הבן המוטלת על האב לעשות לבנו (כגון הנך דמפרש בברייתא ללמדו תורה ולמולו ולפדותו בה' סלעים אם בכור הוא ולהשיאו אשה וכולהו יליף ואזל מקראי) אנשים חייבים ונשים פטורות.

ושם עמוד ב' אמרינן ללמדו תורה מנלן דכתיב ולמדתם (קרא אחרינא הוא ולמדתם אותם ושמרתם לעשותם. דברים ה'). איהי מנלן דלא מחייבא (ללמד את בנה דכתי' ולמדתם את בניכם קרי ביה ולימדתם לאוקשינהו דלא מיפקדה ללמוד) דכתיב ולמדתם ולימדתם כל שמצווה ללמוד מצווה ללמד וכל שאינו מצווה ללמוד אינו מצווה ללמד. ואיהי מנלן דלא מיחייבה למילף נפשה דכתיב ולימדתם ולמדתם כל שאחרים מצווין ללמדו מצווה ללמד את עצמו וכל שאין אחרים מצווין ללמדו אין מצווה ללמד את עצמו. ומנין שאין אחרים מצווין ללמדה דאמר קרא ולמדתם אותם את בניכם ולא בנותיכם עכ"ל.

ועפ"ז מבואר מ"ש הרמב"ם דנשים פטורות מת"ת. דהא אין אביה מצווה ללמדה וגם היא אינה מצווה ללמוד את עצמה. ועיין עוד מזה במשנה פ"ג דסוטה והוא מבואר לקמן ס"פ זה דין י"ג.

ובענין עבדים איתא במשנה ס"פ שני דכתובות (דכ"ח ע"א) ושהיה איש פלוני יוצא מבית הספר לטבול לאכול בתרומה ודלמא עבד

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' מאיר ב"ר אליהו ז"ל

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' אליהו ב"ר אברהם אהרן ז"ל

ומתעלמת ומסתתרת עד שנראה כאילו
עולם במנהגו נוהג דרך הטבע

ובאמת הכל בא מהש"י בכבודו ובעצמו
אלא שהוא מסתיר שפע אלהותו כ"כ
עד שלא יראה בגילוי דבר ניסיון ויוצא
מנהוג העולם כ"א שיראה הכל כאילו
הוא דבר טבעי

למשל כשנותן פרנסה לאיש הישראלי
די סיפוקו אינו נותן לו ע"י נס כמו
שיוירד לו מן השמים לחם ובשר כמו
לאוכלי המן שזהו דבר בלתי טבעי
אלא הוא שולח ברכתו שירויח זה
במו"מ בעסק

והנה הריח שעי"י מו"מ הוא דבר טבעי
ר"ל שיכול האומר לומר כחי ועוצם
ידי עשה לי את כל החיל הזה וחכמתי
עמדה לי שידעתי בטוב המסחור מה
לקנות ואימתי למכור וכה"ג

ובאמת לא לחכמים לחם כתיב (קהלת
ט' י"א) אלא לאשר יצוה ה' ברכתו
ויגזור בהשגחתו מוריש ומעשיר
משפיל ומרומם אלא שאינו נותן שפעו
כ"א ע"י לבוש הטבע

שאמר ר' ישמעאל הנהג בהן מנהג דרך
ארץ (ברכות ל"ה ב')

(וגם רשב"י לא נחלק עליו אלא כדי
להגיע למצות ידיעת התורה לבד כמ"ש
תורה מה תהא עליה אבל לא במי שכבר
יודע התורה גם שחובה עליו והגית יומם
ולילה כמ"ש הקב"ה ליהושע

מ"מ צריך לעסוק בד"א לפרנסתו ואם
אי אפשר לו להשיג פרנסתו בריוח
א"כ יעסוק הרבה די בפ"א שחרית
ופ"א ערבית כמ"ש רשב"י עצמו
במנחות פ"א (דף צ"ט ב') ופסקו
כמותו הרמב"ם וש"ע א"ח סי' קנ"ו

וכן אר"י בנדה ע' ע"ב לענינו דהא בלא
הא לא סגי כו' והטעם הוא עפ"י מה
שנתבאר למעלה שהשפע הנמשכת
בעוה"ז צריכה לירד ממדריגה למדריגה
עד שתתלבש בלבוש עב להיות ממנו
חסד גשמי שבטובות עוה"ז

ולזה האדם נידון בכל יום כנ"ל. והנה
סיבה זו היא הנותנת ג"כ למה שנצרך
לעסוק במו"מ, כי השפע בעוה"ז נמשכת
דרך לבוש הטבע פ"י שהיא מתלבשת

בו חכמה כ"כ עד שגם שיחת חולין שלו
יהיו בהם ד"ת אלא השיחת חולין שלו
הם דב"ט ממש, והיינו שמוטרי מוחי'
שלו הם גרועים אבל המוחי' עצמם
שלו טובים הם והוא כשלא ישיח שיחת
חולין כ"א יעסוק בתורה מש"א כ"ת"ח
שגם מוטרי מוחי' שהוא שיחת חולין
שלו יש בהם קדושה.

ועד"ז הוא מ"ש בזהר (ח"ג מ"ז ב') שר
המנונא סבא ה' אומר פירקא דשטותא
לתלמידיו טרם שהתחיל במילי
דחכמתא וענין פירקא דשטותא אינו
שטותים ממש ח"ו כ"א בחי' נובלות
חכמתו כענין שיחת חולין של ת"ח וכן
רבה הוה אמר מילתא דבדיחותא ובדחי
רבנן ולבתר פתח בשמעתתא (שבת ל'
ב'), מש"א כ"כ שאחר יאמר שטותא יהי'
שטות ממש.

קטע ב'

**טעם למה שנצרך העסק במו"מ לצורך
פרנסה** והיינו כי אף גם שהוא נידון בכל
יום לטוב שיהי' לו פרנסה מ"מ אם לא
יעסוק במו"מ לא יהי' לו כלום וכמו

וביאור הדבר לקרב אל השכל יובן ע"ד
מארז"ל (סוכה כ"א ב') ע"פ ועלהו לא
יבול (תלים א' ג') אפי' שיחת חולין של
ת"ח צריכה לימוד

והיינו כי הת"ח לגודל חכמת אלקי' אשר
בקרבו הנה גם במה שאומר כלאחר יד
שהוא כמו בחי' מוטרי מוחי' שאינו
מפנימיות חכמתו כ"א בחי' חיצוני'
ומותרות מחכמתו שיחה בעלמא
אעפ"כ צריכה לימוד עד שהיא חכמת
אלהות ממש כמו שאמר ר"ש (בסוכה
כ"א ב') משיחתו של ר"ג למדנו שני
דברים כו' שהן הן רצון עליון ב"ה,

מש"א כ"כ שאדם שאינו ת"ח יאמר שיחת
חולין בכלל דב"ט יחשב שהוא בחי'
לבושים צואים הנ"ל ומטמא בזה נפשו
האלהית לפי שמלביש אותה בלבושים
צואים חלף מה שראוי לו להלבישה
בלבושים קדושים דתורה ומצות

וכדאי' ביומא (דף י"ט ב') שהשח שיחת
חולין עובר בעשה שנאמר ודברת בם
(דברים ו' ז') ולא בדברים בטלים, והיינו
אפי' באדם כשר יודע התורה מ"מ אין

EXCERPTS FROM DERECH MITZVOSECHA, MITZVAS TIGLACHAS METZORA: THE MITVAH FOR A METZORA TO BE SHAVED

PART 1

IDLE MATTERS- IDLE CHATTERS

**LEARN FROM THE CASUAL
STATEMENTS OF TORAH SCHOLARS**

To explain this concept and bring it closer to our understanding: It can be clarified based on our Sages' comment to the verse (Tehillim 1:3), "Whose leaf never withers," that even the ordinary conversation of a Torah scholar must be studied. The Sages' ordinary conversation can serve as a further analogy, enabling us to understand the intent of the analogy of hairs. The rationale is that because of the great divine wisdom that a Torah scholar possesses, attention should be paid even to the casual statements that he makes.

These reflect his excess intellectual energy, for they do not come from the inner dimensions of his wisdom, but from the external and excess aspects of his wisdom, since they are mere conversation. Nevertheless, they must be studied, and indeed represent actual Divine wisdom, as Rabbi Shimon said (Sukkah, loc. cit.): "From Rabban Gamliel's ordinary conversation, I learned two concepts." These two concepts reflect G-d's will.

**OUR CASUAL STATEMENTS ARE
NOT AS WORTHY**

When, by contrast, a person who is not a Torah scholar speaks casually, his words are considered idle conversation. They represent the "soiled garments" mentioned above which bring impurity upon one's

G-dly soul by garbing it in these impure garments instead of the holy garments of the Torah and its mitzvos in which it is appropriate to garb it.

As Yoma 19b states: "One who engages in ordinary conversation transgresses a positive commandment, as it is written (Devarim 6:7): 'And you shall speak of them'; 'of them' and not of idle matters." This refers even to a worthy person, learned in the Torah. Nevertheless, he is not permeated by wisdom to the extent that even his ordinary conversation comprises words of Torah. Instead his ordinary conversation revolves around idle matters. His excess intellectual energy is base, even though his intellectual qualities themselves are positive when he is not involved in mere conversation and instead studies the Torah. With regard to a Torah sage, by contrast, even his excess intellectual energy as expressed in his ordinary conversation contains holiness.

STARTING OFF WITH SOME HUMOR

In this vein, the Zohar (III, 47b) relates that Rav Hamnuna the Elder would make a comic remark to his students before he began sharing words of wisdom. Now his "comic remark" was not words of foolishness, Heaven forbid, but rather the novelos of his wisdom, like the ordinary conversation of a Torah scholar. Similarly, Rabbah would open his lessons with a witticism. The sages would laugh and then he would begin the study of the passage (Shabbos 30b). On the other hand, when an ordinary person tells jokes, he is speaking utter foolishness.

PART 2

THE TRUE SOURCE OF PARNASSAH

**INVOLVEMENT IN BUSINESS
AS A LAST RESORT**

This is what is meant by the statement: "A person is judged every day." Therefore, prayer and requests are always beneficial. On this basis we can thoroughly appreciate the reason business activity is necessary to earn one's livelihood. For even if a person is judged positively each day, and it is decreed that he will be granted his livelihood, nevertheless, if he does not involve himself in business activity, he will not receive anything, as Rabbi Yishmael says (Berachos 35b): "Follow the ways of the world."

Moreover, although Rabbi Shimon Bar Yochai differs from Rabbi Yishmael, he differs only so that one will be able to fulfill the mitzvah of knowing the Torah, as he asks rhetorically (Berachos, loc. cit.): "What will be of the Torah?" When one has already attained knowledge of the Torah, he still has an obligation to study continuously, as the Holy One, blessed be He, told Yehoshua: "And you shall contemplate upon it day and night."

Nevertheless, such a person is also obligated to involve himself in business activity to earn his livelihood. And if he cannot earn an ample livelihood unless he occupies

...CONTINUED ON BACK PAGE

מעשה רב

סיפור אודות אדמו"ר הצמח צדק

תעלולים למצוא חן בעיניו. הקיסר נהנה מתעלוליהם ושאל לשמותיהם. כשגילה שאלה שמות יהודים מובהקים בערה חמתו, ודרש מהם להמיר את דתם מיד. החיילים היהודים סיפרו לקיסר על המפגש

הוא תאר להם את מסירות נפשם של יהודים לקיום התורה, ועודד אותם לשמור מצוות. בסיום דבריו אמר, שכל אדם צריך להתפלל לשלום ארצו ומנהיגיה.

כשעמד הרבי הצמח צדק לעזוב את פטרבורג ולשוב לביתו בליובאוויטש, הגיע הדבר לאוזני החיילים, והם רצו להיפרד ממנו. הם מסרו את בקשתם למפקדה הראשית, ואנשי המפקדה נענו להם והודיעו לרבי, שיום למחרת יבואו שלושה גדודים של חיילים יהודים להודות לו, על שהואיל לבוא לנאום בפניהם ולברך אותם. בהזדמנות זו הם ביקשו ממנו להיזהר בדבריו, בטענה ששרי הממשלה פוקחים עליו עין, כי דבריו הנחרצים גרמו לשערוריה גדולה.

ואכן למחרת התאספו שש מאות חיילים יהודים בככר גדולה בעיר פטרבורג לשמוע את דברי הרבי הצמח צדק. הרבי פתח במאמר חסידות על חשיבות קיום המצוות ועל מעלת התשובה. ולבסוף אמר להם, שאם יהודי עומד בנסיון של המרת דת, ח"ו, הוא חייב למסור את נפשו, ואפילו אם הקיסר בכבודו ובעצמו מבקש להמיר דת, חייבים למסור את הנפש, ולא לשמוע לו. הוא ביקש לפרסם את דבריו אלה לכל החיילים היהודים. מובן שדברים אלה של הרבי הצמח צדק עוררו סערה גדולה בלב החיילים היהודים והשאירו רושם עז.

יום אחד לאחר חמש שנים הגיע הקיסר לבקר את החיילים במחנה הצבאי, החיילים ביצעו כל מיני

הרבי הצמח צדק מעורר בחיילים יהודיים את כח המסירות נפש

בשנת ת"ר"ג, שהיתה תקופה קשה לעם ישראל. השלטונות הרוסיים רצו לבצע שינויים בדת, וביקשו לאסור את לימוד החסידות. לשם כך כינסה ממשלת רוסיה אסיפת רבנים בעיר פטרבורג. הרבי הצמח צדק השתתף גם הוא בועידה זאת כנציגם של החסידים ברוסיה. באותה תקופה עברו על הרבי הצמח צדק תלאות רבות, והשלטונות הרוסיים אסרו אותו כמה פעמים בזמן הועידה, כדי להכניעו להישמע לדרישותיהם. ואז ארע מעשה נורא בעיר המבצר קרונשטט, הסמוכה לעיר הבירה פטרבורג.

בעיר קרונשטט שכנו חילים רבים של הצבא הרוסי, ביניהם היו גם חיילים יהודים, הם הקנטוניסטים, שנגזלו מהוריהם בהיותם ילדים, וחונכו להיות חיילים נאמנים לצאר הרוסי. ילדים אלה לא זכרו כמעט שום דבר מתורה ומצוות. אולי בקושי קטעים מתפילות. ורק עניין היותם יהודים לא נשכח מהם. כששמעו שהרבי הצמח צדק נמצא בפטרבורג ביקשו ממפקדיהם להזמין לנאום לפניהם. המפקדים נאותו לבקש רשות משר הצבא, ולהפתעת החיילים השר הסכים. ואכן הרבי הצמח צדק הופיע לפני החיילים היהודים, אמר לפניהם מאמר חסידות בנושא התשובה וגם ציטט להם ממאמרי חז"ל. נוסף על כך,

ולבסוף אמר להם, שאם

יהודי עומד בנסיון של

המרת דת, ח"ו, הוא חייב

למסור את נפשו, ואפילו

אם הקיסר בכבודו ובעצמו

מבקש להמיר דת, חייבים

למסור את הנפש, ולא

לשמוע לו.

שהיה להם חמש שנים קודם לכן עם הרבי הצמח צדק ועל הדברים שאמרו להם. טרם הגיב הקיסר ההמום על דבריהם, הם קפצו לים וטבעו.

by the report.

The Rebbe's son was very curious to find out the course of events that had transpired, especially since his father had repeatedly said that he couldn't do anything about the matter. The next time he had to be in Vitebsk, Rabbi Shmuel told his driver to detour to the house of that chassid.

The chassid was happy and honored to invite him in. Rabbi Shmuel asked him to describe what had happened on that day his son was supposed to have been drafted.

"Nothing special," answered the chassid.

Rabbi Shmuel requested that he ask his wife the same question, and she too said she didn't remember that anything unusual had taken place.

"Wait a moment!" she then exclaimed. "I do remember something. I'll tell you.

"That very day, a poor person came to the house

and asked us to give him something to eat. At first we told him that we were so worried about our son who was going to be drafted that day that we really couldn't deal with him. But then he pleaded with us: it had been a long time since he had eaten anything at all and he was starving, and how could it be that a Jew did not have time or food for another Jew who was so hungry! We realized our mistake and served him a huge meal, from what we had prepared to be a special farewell meal for our son. None of us had the appetite to eat anyway, because we were so upset. Then..."

At this point Rabbi Shmuel interjected, "Thank you, I heard enough. Everything is clear now."

THE CLIMB

Looking out the window one day, Rabbi Schneur

Zalman of Liadi noticed his young grandchild, the seven-year-old Menachem Mendel, playing in the yard with his friends. The children had leaned a tall pole against a building and were competing with each other as to who could climb the highest. The Rebbe noticed that the young Mendel was the only one to succeed in reaching the top of the pole, while all the others retreated well before the halfway mark.

Later, he asked his grandson: "Tell me, Mendeleh, how did you succeed in climbing higher than all your friends?"

The child replied: "Everyone kept on looking down to see how high they have climbed, and fell back in fright. But I looked only up, concentrating on how much higher I still have to go."

Reprinted with permission from The Judaism Website - Chabad.org. Share with your friends, colleagues and family about any Jewish topic or more about the TzemaCh Tzedek @ www.chabad.org/k2226.

THE LAMB IN THE PIT

By Yossy Gordon

A group of Chassidim were once sitting together at a Chassidic gathering in the town of Lubavitch when one of them was summoned to see the Rebbe of that time, the “Tzemach Tzedek.” The Chassid hurried into the Rebbe’s chamber and then was not seen for days.

Over that time, his friends were wondering what happened to him. When he finally showed up, they pressured him to reveal where he had been.

Said the Chassid:

“When I entered the Rebbe’s room, he told me to travel to a certain village where a notoriously cruel anti-Semitic landowner lived and deliver the following message: ‘The Rebbe said that it is already time to repent.’ Apparently, the landowner was a renegade Jew.

I was afraid to go because this landowner employed armed guards. Furthermore, his palace was surrounded by vicious dogs that would surely attack and even kill without hesitation. When I mentioned my fears to the Rebbe, he entrusted me with a kabbalistic formula which he told me to keep in mind while on the landowner’s property. The Rebbe assured me I would be protected, so I set off.

“Upon arriving at the landowner’s estate, I thought of the prescribed formula and entered the landowner’s palatial home without difficulty. I was amazed how the guards and their dogs totally ignored me. I proceeded straight to the owner and delivered the Rebbe’s message. The landowner’s face changed as if he had just been roused from sleep. He answered, ‘Yes, yes, I hear what you are saying.’ I promptly turned around and headed straight back to Lubavitch. As soon as I got out of danger, I immediately forgot the incantation.”

Over the following days, news spread that the anti-Semitic landowner had mysteriously disappeared. Despite great efforts to locate him, he was nowhere to be found. The Jewish community breathed a sigh of relief.

Meanwhile, a man dressed in tatters arrived in Lubavitch. He stayed in the synagogue and spent all his time in prayer and study. No one knew his identity, but some quietly suspected that he was the missing landowner.

Elderly Chassidim respectfully approached the

Tzemach Tzedek with a question: “Please, tell us Rebbe! If you have the ability to stir such a Jew to repentance, what about us? We, who spend so much time with you and try so hard to improve, why don’t we find it easier to repent?”

The Tzemach Tzedek answered: “Imagine a shepherd tending to his flock. If he were to run after every sheep that strayed nearby, he would very quickly run out of energy. Instead, he stands in one place and calls to these wandering sheep or throws something in their direction to bring them closer. But if one of his flock falls into a deep pit or strays so far that it cannot return on its own, then the shepherd must go and bring it back.”

HYPOCRISY

Among the chassidim of the Tzemach Tzedek, was a businessman whose dealings took him to the business centers of the large cities of Russia, as well as to several foreign capitals. As time went by, he became increasingly uncomfortable in these environments with his long black coat and chassidic hat. Gradually, he adopted a more secular mode of dress on his business trips. Of course, he continued to travel to his Rebbe in traditional chassidic garb.

Then, one day he appeared in Lubavitch in his businessman’s attire. “Rebbe,” he announced, “I’ve decided to put an end to my hypocritical behavior. This is how I dress on all my travels—so why delude myself and others with my chassidic clothes?”

“Reb Yankel,” said the Rebbe. “Do you think that I was not aware that you dress differently in Leipzig and Paris than you do in Lubavitch? But I thought that here you showed us your true self, and there you were the hypocrite...”

A PLATE OF FOOD

By Yerachmiel Tilles

The Jews of Vitebsk, if you want to know the truth, at the time were known not to be generous givers to charity. When money needed to be raised for a worthy cause, it was no simple matter to extract hard currency out of them without applying a good deal of pressure. To their credit, however, it must be said that the Vitebskers could always

be counted on to provide food for the hungry; indeed, the Talmud states that giving ready-to-eat food is greater than giving money to charity because it provides immediate relief, while the benefit of money is indirect.

One day a chassid from Vitebsk came to see the Rabbi Menachem Mendel of Lubavitch. He told the Rebbe that his only son was about to be drafted into the Russian army. Previously, only-sons were exempted automatically, but this year there was a new, tough policy and their precious child was in danger. “Please, Rebbe,” he entreated, “help us, save us.”

Rabbi Menachem Mendel shook his head sadly: “I’m sorry, I cannot help you in this matter.”

The chassid pleaded and cajoled every way he could think of, but the Rebbe’s answer remained the same, “I cannot help you.”

This chassid happened to be close with the Rebbe’s youngest son (and eventual successor) Rabbi Shmuel - the only one of the Rebbe’s seven sons who still lived in Lubavitch. When he left the Rebbe’s room, he hurried directly to call on Rabbi Shmuel and told him his problem. Rabbi Shmuel promised that he would do his best to influence his father, but when he went to the Rebbe and spoke on the chassid’s behalf, he too was told, “I cannot help him at all.”

Two days before the draft was to take place, the chassid sent a representative to plead his case with the Rebbe once more, but again the Rebbe insisted there was absolutely nothing he could do.

Shortly thereafter, the Rabbi Menachem Mendel summoned his son to his study and asked him to bring a Midrash Tanchuma. The Rebbe leafed through it to the week’s reading of Mishpatim, and showed his son section 15 there, concerning the verse, “If money you will lend” (Exodus 22:24):

Says the Holy One, blessed be He: “A poor person was struggling for his life, to escape starvation, and you gave him a coin and saved his life. I promise that I will pay you back ‘a life for a life’: If tomorrow your son or daughter will be seriously ill or in any life-threatening situation, I will remember the good deed that you did... and I will repay you ‘a life for a life.’”

Rabbi Shmuel was perplexed. What did his father have in mind in showing him this passage?

A few days later, the news reached Lubavitch that the chassid’s son had been released, and for no apparent reason. The Rebbe was visibly delighted

משניות אותיות השם

מ

מסכת שבת פרק יח

(א) מפנין אפלו ארבע וחמש קפות של תבן ושל תבואה מפני האורחים ומפני בטול בית המדרש, אבל לא את האוצר. מפני תרומה טהורה, ודמאי, ומעשר ראשון שנטלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שנפדו והתרמוס היבש, מפני שהוא מאכל לעניים. אבל לא את הטבל, ולא מעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ולא את מעשר שני והקדש שלא נפדו, ולא את הלוח, ולא את החרדל. רבן שמעון בן גמליאל מתיר בלוח, מפני שהוא מאכל עורבין.

(ב) חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדים, אם התקינן למאכל בהמה, מטלטלין אותן, ואם לאו, אין מטלטלין אותן. בופין את הסל לפני האפרוחים, כדי שיעלו וירדו. תרנגולת שברחה, דוחין אותה עד שתכנס. מדיין עגלין וסחין ברשות הרבים. אשה מדדה את בנה. אמר רבי יהודה, אימתי בזמן שהוא נוטל אחת ומניח אחת, אבל אם היה גורר, אסור.

(ג) אין מילדין את הבהמה ביום טוב, אבל מסעדין. ומילדין את האשה בשבת, וקורין לה חכמה ממקום למקום, ומחללין עליה את השבת, וקושרין את הטבור. רבי יוסי אומר, אף חותכין. וכל צרכי מילה עושין בשבת.

נ

מסכת שבת פרק כא

(א) נוטל אדם את בנו והאבן בידו, וכלכלה והאבן בתוכה. ומטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם החלין. רבי יהודה אומר, אף מעלין את המדמע באחד ומאה.

(ב) האבן שעל פי החבית, משה על צדה והיא נופלת. היתה בין החביות, מגביהה ומשה על צדה והיא נופלת. מעות שעל הכר, נוער את הכר והן נופלות. היתה עליו לשלשת, מקנחה בסמרטוט. היתה של עור, נותנין עליה מים עד שתכלה.

(ג) בית שמאי אומרים, מגביהין מן השלחן עצמות וקלפין. ובית הלל אומרים, נוטל את הטבלה כלה ומנערה. מעבירין מלפני השלחן פרוזין פחות מכזית ושער של אפונין ושער של עדשים, מפני שהוא מאכל בהמה. ספוג, אם יש לו עור בית אחיזה, מקנחין בו, ואם לאו, אין מקנחין בו. (וחכמים אומרים) בין כף ובין כף, נוטל בשבת, ואינו מקבל טמאה.

ח

מסכת שבת פרק כב

(א) חבית שנשברה, מצילין הימנה מזון שלש סעודות, ואומר לאחרים, בואו והצילו לכם, ובלבד שלא יספג. אין סוחטין את הפרות להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן, אסורין. רבי יהודה אומר, אם לאכלין, היוצא מהן מתר, ואם למשקין, היוצא מהן אסור. חלות דבש שרסקן מערב שבת ויצאו מעצמן, אסורים. ורבי אליעזר מתיר.

(ב) כל שבא בחמין מערב שבת, שורין אותו בחמין בשבת, וכל שלא בא בחמין מערב שבת, מדיחין אותו בחמין בשבת, חוץ מן המליח הישן (וכגון מלוחים קטנים) וקוליס האספנין, שהדחתן זו היא גמר מלאכתן.

(ג) שובר אדם את החבית לאכל הימנה גרוגרות, ובלבד שלא יתפון לעשות פלי. ואין נוקבים מגופה של חבית, דברי רבי יהודה. וחכמים מתירין. ולא יקבנה מצדה. ואם היתה נקובה, לא יתן עליה שענה, מפני שהוא ממרח. אמר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זבאי בערב, ואמר, חוששני לו מחטאת.

(ד) נותנין תבשיל לתוף הבור בשביל שיהא שמור, ואת המים היפים

ברעים בשביל שיצנו, ואת הצונן בחמה בשביל שיחמו. מי שנשרו כליו בדרך במים, מהלך בהן ואינו חושש. הגיע לחצר החיצונה, שוטחן בחמה, אבל לא כנגד העם.

(ה) הרוחץ במי מערה ובמי טבריא ונסתפג, אפלו בעשר אלגטיאות, לא יביאם בידו, אבל עשרה בגי אדם מסתפגין באלגטיא אחת פניהם ודיהם ורגליהם, ומביאין אותה בידן.

(ו) סכין וממשמשין (בבני מעים), אבל לא מתעמלין ולא מתגרדין. אין יורדין לקורדימא, ואין עושין אפקטויזין, ואין מעצבין את הקטן, ואין מחזירין את השכר. מי שנפרקה ידו ורגלו, לא יטרפם בצונן, אבל רוחץ הוא כדרכו, ואם נתרפא נתרפא.

מ

מסכת שבת פרק יח

(א) מפנין אפלו ארבע וחמש קפות של תבן ושל תבואה מפני האורחים ומפני בטול בית המדרש, אבל לא את האוצר. מפני תרומה טהורה, ודמאי, ומעשר ראשון שנטלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שנפדו והתרמוס היבש, מפני שהוא מאכל לעניים. אבל לא את הטבל, ולא מעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ולא את מעשר שני והקדש שלא

AVAILABLE AT YAGDIL TORAH

YAGDIL TORAH IS HERE TO SERVE YIDDEN WITH ALL THEIR LIMUD HaTORAH NEEDS. WE CAN HELP YOU FIND A CHAVRUSA ANYWHERE; WE HAVE A COMPREHENSIVE LIST OF WEBSITE AND PHONE LINES FOR ALL TYPES OF LEARNING, AN INTERESTING SELECTION OF SHIURIM TO DOWNLOAD, AN INTERNATIONAL CHALUKAS HASHAS, LEARNING GUIDES FOR CHASIDISHE YOMIM TOVIM, INSPIRATIONAL PUBLICATIONS AND A SHIURIM PHONE-LINE.

IN CROWN HEIGHTS WE HAVE A BEAUTIFUL BEIS MIDRASH OPEN FULL TIME, ONGOING AND SEASONAL SHIURIM, A THOROUGH DIRECTORY OF SHIURIM AND MORE.

FOR MORE INFO PLEASE VISIT YAGDILTORAH.ORG OR CALL 347 223 5943

משניות אותיות השם

נפרו, ולא את הלוח, ולא את החרדל. רבן שמעון בן גמליאל מתיר בלוח, מפני שהוא מאכל עורבין.

(ב) חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זכרים, אם התקינן למאכל בהמה, מטלטלין אותן, ואם לאו, אין מטלטלין אותן. כופין את הסל לפני האפרוחים, כדי שיעלו ויברו. תרנגלת שברחה, דוחין אותה עד שתכנס. מדין עגלין וסחין ברשות הרבים. אשה מדדה את בנה. אמר רבי יהודה, אימתי. בזמן שהוא נוטל אחת ומניח אחת, אבל אם היה גורר, אסור:

(ג) אין מילדין את הבהמה ביום טוב, אבל מסעדין. ומילדין את האשה בשבת, וקורין לה חכמה ממקום למקום, ומחללין עליה את השבת, וקורין את השבור. רבי יוסי אומר, אף חותכין. וכל צרכי מילה עושין בשבת.

מ

מסכת שבת פרק יח (עיין לעיל)

ע

מסכת פסחים פרק י

(א) ערבי פסחים סמוך למנחה, לא יאכל אדם עד שתחשף. ואפלו עני שבישקאל לא יאכל עד שיסב. ולא יפחתו לו מארבעה כוסות של יין, ואפלו מן התמחוי:

(ב) מזוג לו כוס ראשון, בית שמאי אומרים, מכרף על היום, ואחר כך מכרף על היין. ובית הלל אומרים, מכרף על היין, ואחר כך מכרף על היום:

(ג) הביאו לפניו, מטבל בחזרת, עד שמגיע לפרפרת הפת. הביאו לפניו מצה וחרסת וחרסת ושני תבשילין, אף על פי שאין חרסת מצנה. רבי אליעזר ברבי צדוק אומר, מצנה. ובמקדש היו מביאים לפניו גופו של פסח:

(ד) מזוג לו כוס שני, וכאן הבן שואל אביו. ואם אין דעת בן, אביו מלמדו, מה נשתנה הלילה הזה מפל הלילות, שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה, הלילה הזה בלוי מצה. שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות, הלילה הזה מרור. שבכל הלילות אנו אוכלין בשר צלי, שלוק, ומבשל, הלילה הזה בלוי צלי. שבכל הלילות אנו מטבילין פעם אחת, הלילה הזה שתי פעמים. ולפי דעתו של בן, אביו מלמדו. מתחיל בגנות ומסיים בשבת, ודורש מארמי אובד אבי, עד שיגמור כל הפרשה כלה:

נ

מסכת שבת פרק כא (עיין לעיל)

ד

מסכת סנהדרין פרק א

(א) דיני ממונות, בשלשה גזלות וחבלות, בשלשה גזק וחצי גזק, תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה, בשלשה. האונס והמפתה והמוציא שם רע, בשלשה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, מוציא שם רע, בעשרים ושלשה, מפני שיש בו דיני נפשות:

(ב) מכות, בשלשה. משום רבי ישמעאל אמרו, בעשרים ושלשה. עבור

(ד) דיני נפשות, בעשרים ושלשה. הרובע והנרבע, בעשרים ושלשה, שנאמר (ויקרא כ) והרגת את האשה ואת הבהמה, ואומר (שם) ואת הבהמה תהרגו. שור הנסקל, בעשרים ושלשה, שנאמר (שמות כא) השור יסקל וגם בעליו יומת, כמיתת הבעלים כך מיתת השור. הזאב והארי, הדיב והנמר והברדלס והנחש, מיתתן בעשרים ושלשה. רבי אליעזר אומר, כל הקודם להרגו, זכה. רבי עקיבא אומר, מיתתן בעשרים ושלשה: (ה) אין דנין לא את השבט ולא את נביא השקר ולא את כהן גדול, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד. ואין מוציאין למלחמת הרשות, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד. אין מוסיפין על העיר ועל העזרות, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד. אין עושין סנהדריות לשבטים, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד. אין עושין עיר הנדחת, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד. ואין עושין עיר הנדחת בספר, ולא שלש, אבל עושין אחת או שתיים:

(ו) סנהדרי גדולה היתה של שבעים ואחד, וקטנה של עשרים ושלשה. ומנין לגדולה שהיא של שבעים ואחד, שנאמר (במדבר יא) אספה לי שבעים איש מזקני ישראל, ומשה על גביהן, הרי שבעים ואחד. רבי יהודה אומר, שבעים. ומנין לקטנה שהיא של עשרים ושלשה, שנאמר (שם לה) ושפטו העדה והצילו העדה, עדה שופטת ועדה מצלת, הרי כאן עשרים. ומנין לעדה שהיא עשרה, שנאמר (שם יד) עד מתי לעדה הרעה הזאת, יצאו יהושע וכלב. ומנין להביא עוד שלשה, ממשמע שנאמר (שמות כג) לא תהיה אחרי רבים לרעות, שומע אני שאהיה עמהם לטובה, אם בן למה נאמר (שם) אחרי רבים להטות, לא כהשיתף לטובה השיתף לרעה. השיתף לטובה על פי אחד, השיתף לרעה על פי שנים, ואין בית דין שקול, מוסיפין עליהן עוד אחד, הרי כאן עשרים ושלשה. וכמה יהא בעיר ותהא ראויה לסנהדרין, מאה ועשרים. רבי נחמיה אומר, מאתיים ושלשים, כנגד שרי עשרות:

ל

מסכת סוכה פרק ד

(א) לולב וערבה, ששה ושבעה. ההלל והשמחה, שמונה. סכה ונסוף המים, שבעה. והחליל, חמשה וששה:

(ב) לולב שבעה ביצר, יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת לולב שבעה, ושאר כל הימים ששה:

(ג) ערבה שבעה ביצר, יום שביעי של ערבה שחל להיות בשבת, ערבה שבעה, ושאר כל הימים ששה:

(ד) מצות לולב ביצר, (יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת), מוליכין את לולביהן להר הבית, והחננין מקבלין מהן וסודרין אותן על גב האצטבא, והזקנים מניחין את שלהן בלשכה. ומלמדים אותם לומר, כל מי שמגיע לולבי בידו, הרי הוא לו כמתנה. למחר משפמיין ובאין,

משניות אותיות השם

והחזנין זורקין אותם לפנייהם. והן מחטפין ומפין איש את חברו. וכשכראו בית דין שבאו לידי סכנה, התקינו שיהא כל אחד ואחד נוטל בביתו: (ה) מצות ערכה כיצד, מקום הנה למשה מירושלים, ונקרא מוצא. יורדין לשם ומלקטין משם מרביות של ערבה, ובאין וזוקפין אותן בצדי המזבח, וראשיהן כפופין על גבי המזבח. תקעו והריעו ותקעו. בכל יום מקיפין את המזבח פעם אחת, ואומרים, אגא ה' הושיעה נא, אגא ה' הצליחה נא. רבי יהודה אומר, אני והושיעה נא. ואותו היום מקיפין את המזבח שבע פעמים. בשעת פטירתו, מה הן אומרים, יפי לך מזבח, יפי לך מזבח. רבי אליעזר אומר, ליה ולך, מזבח. ליה ולך, מזבח.

המשובח ללומדי תורה - היכל הלימוד תפארת יצחק
 6:00 בבוקר עד 2:00 בבוקר
 - פתוח כל ימי השבוע
 - מבחר נאה של ספרים
 - גישה דיגיטלית לארבעים ואחת אלף ספרים
 רחוב אמפייער 574 בין ברוקלין לקינגסטון, סמוך יותר לקינגסטון

ובכבוד יום טוב האחרון של חג, כשאר כל ימות החג. סכה שבעה כיצד, גמר מלאכול, לא יתיר סכתו, אבל מוריד את הכלים מן המנחה ולמעלה, מפני כבוד יום טוב האחרון של חג.
 (ט) נסוף המים כיצד, צלוחית של זהב מחזקת שלשת לגים הנה ממלא מן השלוח. הגיעו לשער המים, תקעו והריעו ותקעו. עלה בכבש ופנה לשמאלו, שני ספלים של כסף היו שם. רבי יהודה אומר, של סיד היו, אלא שהיו משחרין פניהם מפני הין. ומנקבין כמין שני חטמין דקין, אחד מצבה ואחד דק, כדי שיהו שניהם קלין בבת אחת. מערכי של מים, מזרחי של יין. ערה של מים לתוף של יין, ושל יין לתוף של מים, יצא. רבי יהודה אומר, בלג הנה מנסף כל שמונה ולמנסף אומרים לו, הגבה ירך, שפעם אחת נסף אחד על גבי רגליו, ורגמוהו כל העם באתרוגיהן: (י) כמעשהו בחל כף מעשהו בשבת, אלא שהיה ממלא מערב שבת חבית של זהב שאינה מקדשת מן השילוח, ומניחה בלשכה. נשפכה או נתגלתה, הנה ממלא מן הפיור, שהיין והמים המגלין, פסולים לגבי המזבח:

(ו) כמעשהו בחל כף מעשהו בשבת, אלא שהיו מלקטין אותן מערב שבת ומניחים אותן בגיגיות של זהב, כדי שלא יכמושו. רבי יוחנן בן ברוקה אומר, חריות של דקל היו מביאין וחובטין אותן בקרקע בצדי המזבח, ואותו היום נקרא יום חבוט חריות:
 (ז) מיד התינוקות שומטין את לולביהן ואוכלין אתרוגיהן:
 (ח) ההלל והשמחה שמונה כיצד, מלמד שחייב אדם בהלל ובשמחה

EXCERPTS FROM DERECH MITZVOSECHA (CONTINUED FROM PAGE 3)

himself substantially in business, it is sufficient for him to study one passage of Torah Study in the morning and one passage in the evening, as Rabbi Shimon Bar Yochai himself states in Menachos, ch. 11. Rabbi Yishmael's view is accepted as halacha by Rambam and the Shulchan Aruch (Orach Chayim 156).

G-D'S INFLUENCE CONCEALED IN THE PHYSICAL

Similarly, in a relevant context, Niddah 70b quotes Rabbi Yehoshua as saying: "One [i.e., business activity,] without the other, [i.e., prayer,] is not sufficient." The rationale can be explained on the basis of the explanations above [in sec. 2] - that the influence that is drawn down into this world must descend from level to level until it becomes en clothed in a thick garment, so that from it, there can come into being material kindness - i.e. the benefits of our physical world.

For this, a person is judged every day. This reason is

also the motivating factor for a person's need to involve himself in business activity, for the influence that enters our world must pass through the garments of nature. G-d's influence becomes en clothed, hidden, and concealed until it appears that the world follows its own independent pattern, conforming to the natural order.

In truth, everything comes from G-d, in His glory and His essence, but He conceals His G-dly influence so much that on a revealed level, the daily flow of events does not appear miraculous or beyond the natural order. Instead, it appears as if everything is natural.

RECEIVING SUSTENANCE IN A SEEMINGLY NATURAL WAY

For example, when G-d grants sustenance to a Jew to satisfy his needs, He does not grant it to him through a miracle: manna does not descend from heaven, nor does bread or meat, as was the case with regard to the Jews in the desert. That was unnatural. Instead, in

the present age, He sends his blessings in a way that enables a person to earn profit through commercial and business activity.

Now the profit he makes through his business activity comes about through natural means. Thus it is possible for him to say, "It was my strength and the power of my hand that achieved this wealth for me," and "My wisdom stood by me." He may think: My business knowledge, knowing what to buy and when to sell and the like, was what brought about the profit.

In truth, however, it is written (Koheles 9:11): "Bread will not accrue to the wise," but instead to one whom G-d will decree and ordain his blessing. Through His providence, He ordains who will be poor or wealthy; He lowers and He raises the status of people at will. Nevertheless, He grants His influence through the natural order alone.

<p>ELCHONON GEISINSKY TAX SERVICES (718) 774-0797</p>	<p>Apple Drugs Crown Heights Pharmacy Inc. COMPLETE PHARMACY AND HEALTH FOOD CENTER 376 Kingston Ave Tel 718-467-6700 AppleDrugs376@gmail.com Fax 718-467-2461</p>	<p>Boytique BOYS MENS www.Boytique.com</p>	<p>אורייתא ORAITA Inc. סופר סת"ם 718-613-1111 mysofer.com 353 Kingston Avenue</p>
<p>NADLER QUALITY SERVICES Cabinet hinge & Drawer repair Call Now 646-283-5567 service@nadlerquality.com</p>	<p>RABBI MOSHE KLEIN EXPERT MOHEL 718-773-2626 • 718-221-2222</p>	<p>EMPIRE PRESS Benchers - Invitations - Thank You Cards - Tshuros Quick Turnaround, Quality Service www.EmpirePress.com • 1-888-4-BENCHERS</p>	<p>ONEG BUS 917.267.2227 onegbus@gmail.com LOCAL & LONG DISTANCE - HEIMISHE DRIVERS</p>